

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 319/2017
11.05.2017. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Јанка Лазаревића, председника већа, Бате Цветковића, Драгана Аћимовића, Радослава Петровића и Веска Крстајића, чланова већа, са саветником Марином Радосављевић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези са чланом 33. Кривичног законика и др., одлучујући о захтеву за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 344/17 од 11.04.2017. године, поднетом против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2082/14 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године, у седници већа одржаној 11.05.2017. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца Ктз 344/17 од 11.04.2017. године, поднет против правноснажних пресуда Првог основног суда у Београду К 2082/14 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду К 2082/14 од 24.10.2016. године, између осталих, окривљени АА оглашен је кривим због извршења четири кривична дела разбојништва из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ и кривичног дела разбојништво из члана 206. став 1. у вези члана 33. КЗ у вези члана 30 КЗ, за која му је суд претходно утврдио појединачне казне затвора у трајању од по 6 (шест) месеци, те му опозвао условну осуду изречену правноснажном пресудом Другог основног суда у Београду Спк 130/14 од 28.08.2014. године и узео као утврђену казну затвора у трајању од 10 (десет) месеци, па га осудио на јединствену казну затвора у трајању од 2 (две) године. Пресудом су оштећени ББ, власник СТР „ВВ“ и ГГ власник „ДД“ доо упућени на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева. Окривљени је ослобођен од плаћања трошкова кривичног поступка и паушала и одређено је да исти падају на терет буџетских средстава.

Пресудом Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године, одбијене су као неосноване жалба јавног тужиоца Првог основног јавног тужилаштва у Београду и жалба браниоца окривљеног АА, адвоката Светислава

Бојића, а пресуда Првог основног суда у Београду К 2082/14 од 24.10.2016. године, је потврђена.

Против наведених пресуда, Републички јавни тужилац је поднео захтев за заштиту законитости Ктз 344/17 од 11.04.2017. године, у смислу члана 485. став 1. тачка 1) ЗКП, а због повреде закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и члана 57. став 3. КЗ, са предлогом да Врховни касациони суд усвоји захтев за заштиту законитости и утврди да је пресудама Првог основног суда у Београду К 2082/14 од 24.10.2016. године и Апелационог суда у Београду Кж1 39/17 од 21.02.2017. године, повређен закон у корист окривљеног АА.

Врховни касациони суд је на основу члана 488. став 1. ЗКП доставио примерак захтева за заштиту законитости Републичког јавног тужиоца, браниоцу окривљеног АА, адвокату Светиславу Бојићу, па је у седници већа, коју је одржао без обавештавања Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је поднет захтев за заштиту законитости, те је након оцене навода у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Републички јавни тужилац у захтеву за заштиту законитости истиче да је у конкретном случају повређен закон у корист окривљеног, тиме што је првостепени суд појединачне казне затвора за кривична дела разбојништва из члана 206. став 1. КЗ у трајању од по 6 (шест) месеци, окривљеном АА утврдио применом одредаба о ублажавању казне, иако је окривљени ранијом пресудом Другог основног суда у Београду Спк број 130/14 од 28.08.2014. године, био осуђен за истоврсно кривично дело, због чега Републички јавни тужилац сматра да је тиме повређена одредба члана 57. став 3. КЗ којом је прописана забрана ублажавања казне учиниоцу кривичног дела који је раније осуђиван за истоврсно кривично дело. Према наводима захтева, нижестепени суд је у конкретном случају, погрешно тумачио одредбу члана 57. став 3. КЗ, јер се као критеријум узима ранија осуда, а не време када је дело учињено, те је стога окривљеном требало утврдити појединачне казне затвора у законом прописаним границама без ублажавања, због чега Републички јавни тужилац сматра да је побијаним пресудама учињена повреда закона из члана 439. тачка 3) ЗКП.

Међутим, како је јавни тужилац повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП и повреду члана 57. став 3. КЗ истицао и у жалби на побијану првостепену пресуду, то Врховни касациони суд прихвата разлоге које је дао жалбени суд на страни четири, пасус четири, и на које разлоге упућује у смислу члана 491. став 2. ЗКП. Уз то, Врховни касациони суд напомиње да се у конкретном случају не може сматрати да је окривљени раније осуђиван за исто кривично дело, из разлога што се ранија осуђиваност, односи на то да је учинилац раније био правноснажно осуђен за одређено кривично дело, а да је после те осуде извршио истоврсно кривично дело, што у конкретном није случај.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. ЗКП, захтев Републичког јавног тужиоца одбио као неоснован и одлучио као у изреци ове пресуде.

Записничар-саветник
Марина Радосављевић,с.р.

Председник већа-судија
Јанко Лазаревић,с.р.

За тачност отправака
Управитељ писарнице
Марина Антонић